

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bf.381/2022/15. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2023. év szeptember hó 12. napján tartott nyilvános ülésen kihirdette a következő

í t é l e t e t :

A testi sértés büntette más bűncselekmény miatt Terhelt1 és társai ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2022. szeptember 26. napján kihirdetett 11.B.744/2019/91-II. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 I. rendű vádlott szabadságvesztését 3 (három) év 6 (hat) hónapra enyhíti.

Terhelt2 II. rendű és Terhelt3 III. rendű vádlottak a terhükre megállapított bűncselekményt társtettesként követték el.

Terhelt2 II. rendű vádlott szabadságvesztését 1 (egy) évre enyhíti, annak végrehajtását 4 (négy) év próbaidőre felfüggeszti, amelynek tartama alatt a vádlott pártfogó felügyelet alatt áll. A közügyektől eltiltást mellőzi.

A szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén Terhelt2 II. rendű vádlott legkorábban a büntetés 3/4 (háromnegyed) részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Terhelt3 III. rendű vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés napi tételeinek számát – az egynapi tétel összegének érintetlenül hagyása mellett – 300 (háromszáz) napra, így a pénzbüntetés teljes összegét 600.000,- (hatszázezer) forintra enyhíti. A pénzbüntetés átváltoztatására vonatkozó rendelkezések közül mellőzi a 450 (négy százötven) napra utalást.

Az elsőfokú ítélet bevezető részéből mellőzi a tárgyalási napok közül a 2020. március 11-ét, ugyanakkor a 2022. március 21-i tárgyalási nap helyett március 17-ét jelöli meg, továbbá ugyancsak tárgyalási napként tünteti fel 2022. június 21. napját.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Terhelt2 II. rendű vádlott lakcíme Cím2.

Terhelt3 III. rendű vádlott személyi azonosító okmányának száma okmányszám4

Terhelt1 I. rendű vádlott tekintetében a másodfokú eljárásban felmerült 36.000,- (harminchatezer) forint bűnügyi költség az állam terhén marad.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2022. év szeptember hó 26. napján kihirdetett 11.B.744/2019/91-II. számú ítéletében Terhelt1 I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében [Btk. 164. § (1) bekezdés és (8) bekezdés I. fordulata] és bűnsegédként elkövetett vesztegetés büntetében [Btk. 295. § (1) bekezdés], amiért őt – halmazati büntetésül - 4 év 6 hónap szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

[2] Terhelt2 II. r. vádlott bűnösnek mondta ki vesztegetés büntetében [Btk. 295. § (1) bekezdés], amiért őt – mint visszaesőt - 2 év szabadságvesztésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.

[3] Terhelt3 III. r. vádlott bűnösségét vesztegetés büntetében [Btk. 295. § (1) bekezdés] állapította meg az elsőfokú bíróság, amiért őt 450 napi tétel pénzbüntetésre ítélte. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 2.000 forintban állapította meg, így a vádlottat összesen 900.000 forint pénzbüntetésre ítélte, egyben rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén követendő átváltoztatási eljárásról is.

[4] Az elsőfokú bíróság Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében megállapította, hogy a szabadságvesztést börtön fokozatban kell végrehajtani, amelyből a vádlottak legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. Terhelt1 I. r. vádlottat kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

[5] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen valamennyi vádlott védője teljeskörűen, tartalmát tekintve elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést, míg az ügyész a törvényszék ügydöntő határozatát mindhárom vádlott tekintetében tudomásul vette.

[6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.686/2022/6. számú átiratában kifejtette, hogy álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék az eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút, illetve relatív eljárási szabálysértést nem vétett; ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a bizonyítékokat okszerűen értékelte, melynek eredményeként helyes történeti tényállást állapított meg és az indokolása is helytálló. Az elsőfokú bíróság ítélete ennél fogva megalapozott és a másodfokú eljárásban is irányadó. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a vádlottak felmentésére kizárólag eltérő tényállás mellett lenne lehetőség, amelynek megállapítására – mivel az elsőfokú bíróság ítélete mindenben megalapozott – nem kerülhet sor. A vádlottak által elkövetett bűncselekmények minősítését is törvényesnek ítélte meg a fellebbviteli főügyészség, a büntetés kiszabása körében is maradéktalanul feltárta az enyhítő és súlyosító körülményeket, így valamennyi vádlottal szemben tetтарыos büntetést szabott ki. Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

[7] Terhelt1 I. r. vádlott védője a fellebbezését írásban is részletesen megindokolta. Ebben kifejtette, hogy az 1. tényállási pontban az ítéleti tényállás hiányos és felderítetlen. Hiányos, mert nem jelölte meg, hogy a sértett konkrétan milyen fizikai erőhatás eredményeként szenvedett el életveszélyes sérülést; felderítetlen, mert nem vett fel bizonyítást a sérülés keletkezési mechanizmusával kapcsolatban, nem tisztázta az ok-okozati összefüggést, így nem nyert bizonyítást, hogy ténylegesen az I. r. vádlott magatartásának eredményeként szenvedte el a sértett a sérüléseit. Nem tisztázódott ezért az a kérdés sem, hogy a jobb oldalán földre kerülő sértett, miért a bal koponya tájékon szenvedett sérülést. Hivatkozott a védő e körben arra, hogy a lehallgatott telefonbeszélgetésekben maga az I. r. vádlott is azt mondta, hogy megpofozta a sértettet, illetve hangsúlyozta társainak, hogy a fejét nem bántotta. A védő felidézte tanú2 tanúvallomásait is, aki csak egy rúgásról számolt be, majd a bíróság előtt mindössze egy-két pofon elcsattanását említette. A védői érvelés szerint a sértett által előadott ökölütést még a kívülálló tanú sem erősítette meg. Kiemelte azt is, hogy az orvosszakértő sem támasztotta alá a sértett arcának ökölrel történő megütését. A sértett bántalmazásának másik módját illetően – a sértett földön fekvő helyzetben történt rugdosása – az elsőfokú bíróság elfogadta a sértetti állítást, de az ítéleti tényállás hiányos e tekintetben is, mert nem tartalmazza azt, hogy a rúgások mely testtájékon érték a sértettet, továbbá a sértett védekezésére figyelemmel, mely testtájéka felé irányultak. A védő e körben is a lehallgatási anyagokban szereplő I. r. vádlotti állításokra hivatkozott, mely szerint vádlott társainak azt mondta Terhelt1, hogy kétszer megrúgta a vállát, kezét, de a fejét nem bántotta. E bizonyítékok alapján legfeljebb két vádlotti rúgást lehet megállapítani, amelyek azonban nem irányultak fejre, így nem vezethettek a koponya sérüléséhez, azaz az életveszélyes sérülés kialakulásához. A előbbi hiányosságok okán mindössze az állapítható meg a történeti tényállásból, hogy az I. r. vádlott mindössze egy pofont adott a sértettnek, további két rúgását tanú1 elhárította, majd ezt követően Terhelt1 a fotelt rúgta fel. Mindez a magatartása legfeljebb a garázdaság bűncselekményének megállapítására lehet alkalmas.

[8] A 2. tényállási pontban rögzített vesztegetéssel kapcsolatban a védő arra hívta fel a figyelmet, hogy a tényállásból levont jogi következtetés téves és a cselekmény jogi minősítése is helytelen. Álláspontja szerint a bizonyítékok értékelésekor azt a két alapvető tényezőt kellett volna figyelembe vennie az elsőfokú bíróságnak, hogy Terhelt1 I. r. vádlott egyszer sem beszélt közvetlenül a sértettel, a vele történt beszélgetések tartalmáról is kizárólag Terhelt2 II. r. vádlottól szerzett tudomást, e körben pedig kérdéses, hogy a II. r. vádlottól szerzett információi mennyire voltak hitelesek. A legtöbb beszélgetés egyébként is Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlottak között zajlott, és ezek olyan ötletelések voltak, amelyek döntően sem Terhelt1 I. r. vádlotthoz, sem tanúl sértetthez nem jutottak el. E két tényező azért fontos, mert a vádlottak terhére rótt vesztegetési cselekmény tényállási elemei vagy azok hiánya múlik ezen. A védő a bűncselekmény megvalósulásának hiányát indokolva annak a meggyőződésének adott hangot, hogy jóllehet tanúl eljárásbeli minősége ugyan megvalósult – hiszen őt tanúként hallgatták meg -, azonban a joggyakorlásában és/vagy kötelezettségének teljesítésében való megakadályozása már csak azért sem történhetett meg, hiszen tanúl már korábban vallomást tett, ezért tehát ilyen célzat már nem is vezethette a vádlottakat, amikor megkeresték. Kiemelte azt is, hogy a sértettnek történő pénzfelajánlás mindössze a vádlottak egymás közötti beszélgetéseiben hangzott el, így lényegében a terhelték azon magatartása, mely szerint megpróbálták rábírní a sértettet, hogy a korábban tett vallomásain finomítson, szépítsen, legfeljebb a hamis tanúzásra felhívás vétségének megállapítása lehet alkalmas. Mindezek alapján az I. r. vádlott védője elsődlegesen Terhelt1 felmentését, másodlagosan az eltérő anyagi jogi minősítés eredményeként enyhébb bűncselekmények megállapítását és a vádlottal szemben enyhébb – végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett – szabadságvesztés kiszabását indítványozta.

[9] Terhelt2 II. r. vádlott védője írásbeli fellebbezésének részletes indokolásában azt hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság téves tényállást állapított meg, ennek eredményeként a II. r. vádlott cselekményét is tévesen minősítette, ezért elsődlegesen a II. r. vádlott felmentését, míg másodlagosan a vele szemben kiszabott büntetés enyhítését szorgalmazta. Elsősorban vitatta, hogy törvényes volt a titkos információgyűjtés eredményének a büntetőeljárásban történő felhasználása, figyelemmel arra, hogy az engedély Terhelt1 I. r. és Terhelt2 II. r. vádlottal szemben az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt, illetve a hivatali vesztegetés büntette miatt volt engedélyezve. Kiemelte, hogy a vádlottak lehallgatott beszélgetéseiből mindössze az a következtetés vonható le büntetőjogi bizonyossággal, hogy megegyezni igyekeztek a sértettel akként, hogy részére – akár ügyvéd bevonásával – kártérítést fizetnek, illetve, hogy az ügyet valamiféle egyességgel zárják le. Rámutatott arra is, hogy a vádlottak elkövetéskori tudattartalma, szándéka, célzata nem irányult arra, hogy az előnyt kifejezetten a sértett bírósági vagy hatósági eljárásban reá kötelezően vonatkozó igazmondási kötelezettségének megszegése céljából ajánlották fel, hanem éppen a törvényben megengedett mediációs eljárásra vonatkozott az ajánlatuk. A büntetés kiszabása körében nyomatékos enyhítő körülményként indítványozta értékelni a sértett megbocsátát, a cselekmény elkövetése óta az elévülési időt is meghaladó öt és fél év elteltét. Kiemelte, hogy a II. r. vádlott egyedül neveli a kiskorú gyermekét, akinek az édesapja elvesztése komoly traumát okozna. Ennek alátámasztására szakértő³ igazságügyi-pszichológus szakértő magánszakértői véleményére hivatkozott. Másodlagos indítványaként megismételte, hogy a II. r. vádlott szabadságvesztésének enyhítését és próbaidőre történő felfüggesztését tartja arányos és egyben méltányos büntetésnek.

[10] Terhelt3 III. r. vádlott védője az elsősorban felmentést, másodsorban enyhítést célzó fellebbezésének indokolásában annak a jogi álláspontjának adott hangot, hogy a törvényszék

ítéletében rögzített tényállások a büntetőjogi bizonyossághoz megkívánt mértékben nincsenek bizonyítva, az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan és iratellenes. Csatlakozva védőtársaihoz hangsúlyozta, hogy a sértett előadását össze kellett volna vetni a vádlottak egymás közötti beszélgetéseivel, mert így lett volna kétséget kizáró módon megállapítható a vádlottak elkövetéskori konkrét szándéka, tudattartalma. E tekintetben Terhelt3 III. r. vádlott részéről nem hangzott el olyan kijelentés, amely bűnösségét a legcsekélyebb mértékben alátámasztaná. A védő részletesen elemezte a vádlottak beszélgetéseinek tartalmát, továbbá tanúl sértett bíróság előtt tett kijelentéseit és mindezek alapján arra a következtetésre jutott, hogy Terhelt3 III. r. vádlott büntetőjogi felelőssége kétséget kizáróan nem megállapítható, kizárólag a felmentése lehet indokolt. Másodlagosan - enyhítő körülmények jelentős számára és túlsúlyára tekintettel - a III. r. vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés markáns enyhítését indítványozta.

[11] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülésen bírálta el, melyen a vádlottak védői az írásban előterjesztett fellebbezéseiket változatlanul fenntartották. Terhelt1 I. r. vádlott védője azzal egészítette ki a fellebbezését, hogy immár a titkos információgyűjtés során keletkezett bizonyítékok törvényességét is vitatta. Terhelt2 II. r. vádlott védője az írásbeli fellebbezésében foglaltakkal egyezően arra mutatott rá, hogy a vádlottak legalisan akartak kártérítést fizetni a sértettnek. Terhelt3 III. r. vádlott védője írásbeli fellebbezését fenntartotta.

[12] Terhelt2 II. r. vádlott a felszólalásában a személyi körülményeit illetően elmondta, hogy feleségével különváltan élnek, köztük bontóper van folyamatban. Hét éves gyermekét a saját háztartásában neveli. Az cég3-nél dolgozik tanácsadóként, amelyből havonta 500.000 forint nettó jövedelemre tesz szert. Nyilatkozott az iratok szerint ellene még folyamatban lévő büntetőeljárások állásáról is. Az ügy érdemét illetően úgy nyilatkozott, hogy bűncselekményt nem követett el, szándékuk nem erre irányult. Felidézte, hogy kizárólag azért beszéltek pénzről, mert a sértettnek kártérítést szándékoztak fizetni.

[13] Terhelt3 III. r. vádlott felszólalásában a személyi körülményeit illetően elmondta, hogy a feleségétől elvált, élettársi kapcsolatban élt, amelyből gyermeke is született, aki jelenleg 4 és fél éves, azonban e kapcsolata is megszakadt. Gyermekeit egyedül neveli, havonta mindegy 250-300.000 forint jövedelemre tesz szert. Az ügy érdemét illetően azt emelte ki, hogy nem szándékozott bűncselekményt elkövetni, a baráti beszélgetéseken a jószándék és a probléma megoldásának szándéka vezette. Az utolsó szó jogán mindkét vádlott sajnálatának és megbánásának adott hangot.

[14] A védelmi fellebbezések – az enyhítést célzó részükben – alaposak.

[15] A bejelentett fellebbezések tartalmára figyelemmel a másodfokú bíróság megállapította, hogy a felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján mindhárom vádlott tekintetében teljeskörű. A fenti rendelkezések kimondják, hogy a másodfokú bíróság – ha e törvény kivételt nem tesz – a fellebbezéssel sérelmezett ítéletet az azt megelőző bíróság eljárással együtt felülbírálja. Ha e törvény eltérően nem rendelkezik, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását a bíróság arra tekintet nélkül bírálja

felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. Figyelemmel arra, hogy a védelmi fellebbezéseket nem kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be – azok a tényállást és a minősítést is támadták -, az ítéltábla megállapította, hogy a felülbírálat teljeskörű.

[16] A másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének felülbírálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta és nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet szükségszerű hatályon kívül helyezését vonta volna maga után.

[17] Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének széleskörűen eleget tett, a törvényes keretek között lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként a bizonyítékok okszerű és az iratok tartalmával megegyező értékelésével a tényállást hibamentesen állapította meg, az megalapozott, felülbírálatra alkalmas, ezért a másodfokú eljárásban is irányadó. Az elsőfokú bíróság megalapozottan utasította el a védelem által előterjesztett bizonyítási indítványokat, amelyek újabb orvosszakértő kirendelésére és tanúl sértett elmeorvos-szakértői vizsgálatára irányultak.

[18] A védelmi érvelésekkel ellentétben a másodfokú bíróság is törvényesnek és megalapozottnak találta a titkos információgyűjtés keretében történt telefonbeszélgetések tartalmának bizonyítékként értékelését. Az elsőfokú bíróság az ítéletének a 11. oldalán részletesen foglalkozott az információgyűjtés körülményeivel, behatóan vizsgálta a bizonyítékok felhasználhatóságának törvényességét és ennek eredményeként megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a lehallgatások anyagai jelen ügyben aggálytalanul felhasználhatóak. Választ adott az elsőfokú bíróság e körben az I. r. vádlott védőjének felvetésére is, mely szerint a törvényben megkívánt „nyombani” feljelentés törvényi feltétele is teljesült. Az elsőfokú ítélet 12. oldalának 2. bekezdésében azt a megállapítást tette az iratok tartalma alapján a törvényszék, hogy a titkos információgyűjtés során keletkezett utolsó közlés időpontja a 2018. év február hó 26. napja volt, majd ezt követően a Nemzetvédelmi Szakszolgálat 2018. március 5. és 6. napján mindkét bűncselekmény vonatkozásában feljelentést tett, így megállapítható, hogy a korábbi Be. 206/A. § (1) bekezdés b) pontjában foglalt kötelezettségének a hatóság nyomban eleget tett. E vonatkozásban szükségesnek tartja az ítéltábla kiemelni, hogy a „nyombani” feljelentési kötelezettség pontos dátumokra, napokra értelemszerűen nem bontható, azonban a február 26. és március 5. között eltelt idő nem tekinthető olyan jelentősnek, amely a bírói gyakorlat szerint a titkos információgyűjtés során szerzett adatokat felhasználhatatlanná tenné. Kétségtelen tény, hogy a titkos információgyűjtés befejezését követően szükségszerű a keletkezett információk rendszerezése és értékelése, amely azonban észszerű határidőn belül elvégezhető. A „nyomban” kifejezés használata ugyanúgy nem jelenti az azonnaliságot, mint ahogy jelentős - akár több hónapos – adatértékelést sem enged meg. Jelen ügyben mindössze 7-8 napról van szó, amely a törvényben megfogalmazott „nyombani” feljelentési kötelezettség időtartamának a másodfokú bíróság álláspontja szerint is minden további nélkül megfelel, ezért az elsőfokú bíróság törvényesen használta fel bizonyítékként a titkos információgyűjtés során keletkezett adatokat.

[19] Terhelt2 II. r. vádlott személyi körülményei körében az előéletére vonatkozó megállapításokat ugyanakkor a következők szerint egészíti ki és pontosítja a másodfokú bíróság:

- az elsőfokú ítélet 4. oldal 4. pontjában a Pesti Központi Kerületi Bíróság 9.B.31750/2013/57. számú elítéléséből 2016. február 17. napján kapott feltételes szabadság 2016. március 19. napján telt el eredményesen;
- a Tatabányai Törvényszék 2020. szeptember 23. napján jogerős 3.B.96/2020/6. számú ítéletével a 2011–2012. években elkövetett csalás büntette és hamis magánokirat felhasználásának vétsége miatt 1 év, 4 évi próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztésre és 2 év gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítélte;
- a Fővárosi Törvényszék 2019. december 9. napján jogerős 2.B.1115/2018/226. számú ítéletével a 2016. február 22. napján elkövetett csalás büntette és bélyeghamisítás vétsége miatt 300 napi tétel, egynapi tétel összege 1.000 forint, mindösszesen 300.000 forint pénzbüntetésre ítélte;
- az elsőfokú ítélet 4. oldal 4. pontjában a 2010. szeptember 16. napján rablás miatt indult eljárás jelenleg is folyamatban van.

[20] A történeti tényállásban írtakat annyiban pontosítja a másodfokú bíróság, hogy a tényállás részének tekinti az elsőfokú ítélet 12. oldalán az alulról számított 4. bekezdésben írt sértetti nyilatkozatot is. A Terhelt3 III. r. vádlott által 2018. február 26-án kezdeményezett telefonbeszélgetés alkalmával a vonal túloldalán lévő Terhelt2 II. r. vádlottal közölte ekkor tanú1, hogy Terhelt3 III. r. vádlott kérésére hajlandó segíteni. Erre nyilatkozott Terhelt2 II. r. vádlott tanú1nak az elsőfokú ítélet 5. oldal utolsó bekezdésében rögzítettek szerint: mondja azt a sértett, hogy biciklivel történt elesés során sérült meg a feje.

[21] Az eljáró törvényszék egyebekben az indokolási kötelezettségének is széleskörűen eleget tett. A rendelkezésére álló és az általa beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében is megvizsgálta, azokat egybevetette és értékelte, majd ennek eredményeként mérlegeléssel állapította meg a történeti tényállást. Az elsőfokú bíróság részletesen megindokolta, hogy a vádlottak védekezését miért nem fogadta el az egyéb bizonyítékok tükrében. Logikus érveléssel támasztotta alá a vádlottakat elmarasztaló döntését, amely a másodfokú bíróság számára is meggyőző volt. A vádlottak felmentésére kizárólag eltérő tényállás megállapítása mellett lett volna lehetőség, mivel azonban az elsőfokú bíróság ítélete – a másodfokú bíróság előbbi pontosításával - megalapozottnak volt mondható, erre nem kerülhetett sor a Be. 591. § (1) bekezdése értelmében. Meggyőző érveléssel fejtette ki, hogy a bizonyítékok - a sértetti vallomás, az egyéb személyi, okirati bizonyítékok, az orvosszakértői vélemény és a titkos információgyűjtés adatai - egyértelműen cáfolták a vádlottak védekezését. Aggálytalanul következtetett a törvényszék arra, hogy Terhelt1 I. r. vádlott volt az a személy, aki a vád szerinti időben és helyszínen bántalmazta a sértettet, aki ezen bántalmazás eredményeként keményburok alatti vérzést szenvedett, ami közvetett életveszélyes állapotot idézett elő. Az e cselekmény miatt indult büntetőeljárársban megpróbálták a vádlottak rábírní a sértettet arra, hogy anyagi juttatás fejében Terhelt1 I. r. vádlott büntetőjogi felelősségét elhárító, de legalábbis csökkentő, valótlán tartalmú vallomást tegyen.

[22] Terhelt1 I. r. vádlott védőjének az 1. tényállási ponttal kapcsolatban kifejtett felvetéseire reagálva kiemelendő, hogy az elsőfokú bíróság e tényállási pont feltárása során

nemcsak tanú1 sértett, hanem tanú2 tanú vallomásait is értékelte, csak úgy, mint tanú5 kezelőorvos nyilatkozatát és nem utolsósorban az igazságügyi orvosszakértői véleményt is. Mindezek alapján helyesen állapította meg, hogy a vádbeli események időpontjában kizárólag Terhelt1 I. r. vádlott bántalmazta a sértettet, aki más alkalommal – a bántalmazást közvetlenül megelőzően, vagy azt követően - sérülést nem szenvedett el. tanú1t ugyanis más személy nem bántalmazta, balesetet nem szenvedett, ennél fogva a másként történés és a más személy általi elkövetés teljességgel kizárható volt.

[23] A védő nehezményezte azt is, hogy az elsőfokú bíróság az életveszélyt okozó testi sértés vonatkozásában nem állapított meg pontos tényállást, mert álláspontja szerint nem tisztázott, hogy konkrétan milyen módon történt a sértett bántalmazása és ezzel összefüggésben az ok-okozati összefüggés sem állapítható meg. Ezzel szemben az elsőfokú bíróság az 1. tényállási pontban pontosan rögzítette Terhelt1 I. r. vádlott tanú1 sérelmére elkövetett bántalmazását, amelyet összevetett az orvosi látlet és véleményben foglaltakkal és az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításaival. Mindezekből helyesen következtetett arra, hogy a sértett bántalmazását kizárólag Terhelt1 I. r. vádlott követte el, közvetlen ok-okozati összefüggés volt a terhelti magatartás és a közvetett életveszélyes sérülés között.

[24] Nem foghat helyt az a védői érvelés sem, hogy az elsőfokú bíróság nem adott számot arról, hogy a vádlotti bántalmazás eredményeként melyik ütés vagy rúgás hozta létre az életveszélyes sérülést. A törvényszék részletesen rögzítette a bántalmazás módját és menetét, amelyben mind ökölütések, mind a sértett fekvő helyzetében elszenvedett, a fejét is ért rúgások voltak. Kétségtelen tény, hogy a szakértő nem tudta megállapítani, hogy a közvetetten életveszélyes sérülést, ütés, rúgás vagy az elesés következtében létrejött ütődés okozta, az azonban teljesen bizonyos volt, hogy e sérüléseit tanú1 sértett a Terhelt1 I. r. vádlottól elszenvedett bántalmazása során szerezte. Büntetőjogi bizonyossággal megállapítható tehát, hogy a vádlotti bántalmazás és a sértetti sérülés között fennállt a közvetlen ok-okozati összefüggés, az életveszélyes sérülést az I. r. vádlott okozta.

[25] A vádlottak által közösen elkövetett és a 2. tényállási pontban rögzített vesztegetési cselekménnyel kapcsolatban a bizonyítékok alapján kétségtelenül megállapítható volt, hogy a sértett bántalmazása miatt már folyamatban lévő büntetőeljárásban a sértetti vallomás megváltoztatása volt a terhelték kifejezett célja azért, hogy az Terhelt1 I. r. vádlott testi épség elleni cselekményének súlyát és ezáltal jogkövetkezményeit csökkentsék, minimalizálják. A vádlottak magatartásának célját a köztük folytatott telefonbeszélgetések egyértelműen tartalmazzák és ezek alapján tényyszerűen és helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlottak mindhárman tudták, hogy az I. r. terhelt az általa elkövetett bűncselekmény miatt komoly büntetőjogi következményekkel számolhat és emiatt akarták a sértett vallomását úgy alakítani, hogy az érdemben jelentősen csökkentse Terhelt1 I. r. vádlott felelősségét. Magatartásukat egyértelműen a fenti célzat határozta meg, amelynek során tisztában voltak az I. r. vádlott által elkövetett bántalmazással, a sértett sérüléseinek komolyságával, a büntetőeljárás megindulásának tényével, valamint azzal is, hogy e büntetőeljárásban a sértett már terheltő nyilatkozatokat tett az I. r. vádlottra. Terhelt3 III. r. vádlott kezdeményezte a cselekményt, Terhelt2 II. r. vádlottnak közvetítő szerepe volt, míg az egész cselekmény Terhelt1 I. r. vádlott érdekében, az ő tudtával és jóváhagyásával történt. A titkos információgyűjtés keretében megszerzett bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság a vádlottak telefonbeszélgetéseiből helyesen következtetett arra, hogy a vádlottak célja az volt, hogy a már megindult büntetőeljárásban a sértettet pénz felajánlásával arra vegyék rá, hogy a

későbbiekben az I. r. vádlottra kedvező, de legalábbis a korábbiakkal ellentétben kevésbé terhelő vallomást tegyen. A telefonbeszélgetésekben egyértelmű párbeszéd hangzott el arra vonatkozóan, hogy tanult e magatartásra pénz felajánlásával kell rábírní és ezzel összefüggésben odáig jutott a terheltek közti kommunikáció, hogy társuk büntetőjogi felelősségét akár a garázdaság vétségéig is le lehet szorítani. Nem foghatott helyt az a védői érvelés, hogy a vádlottak mediációra, anyagiakban is kifejezhető kártérítésre gondoltak e beszélgetéseik alkalmával, hiszen a szövegkörnyezetből, kontextusból minden kétséget kizáróan megállapítható, hogy közös cselekvésüket a sértetti vallomás megváltoztatása motiválta.

[26] Helytállóan állapította meg ezért a törvényszék, hogy a vádlottak közötti beszélgetések, illetve a vádlottak és a sértett közötti telefonos kommunikáció során fel sem merült a mediáció vagy a kártérítés lehetősége, hanem egyértelműen arról értekeztek, hogy hogyan, miért és leginkább mennyi pénzért hajlandó a vallomását módosítani, szépíteni, „kozmetikázni” a sértett, hogy ez kevésbé legyen terhelő az I. r. vádlottra. Itt szükséges kiemelni, hogy a 2018. február 26-án 13 óra 41 perckor folytatott beszélgetés alkalmával, amikor Terhelt3 felhívta Terhelt2t és tanú1 sértett jelenlétében kihangosította a telefonját, a II. és III. r. vádlottak ennek tudatában győzködték közösen a sértettet a vallomása megváltoztatására, akinek mind erről szintén tudomása volt. A tényállás helyes megállapítása szerint (elsőfokú ítélet 5. oldal, alulról számított 3. bekezdés) ugyanis a sértettnek már korábban, február 23-án felajánlották, hogy fizetnek neki a vallomása megváltoztatásáért, melyről előzőleg egyeztettek az I. r. vádlottal. Mindezek alapján helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor a fentebb részletezett vádlotti védekezéseket nem fogadta el.

[27] A vádlottak által elkövetett bűncselekmények anyagi jogi minősítése is a legnagyobbreszt helyes. Nem tévedett a törvényszék, amikor Terhelt1 I. r. vádlott testi épség elleni cselekményét életveszélyt okozó testi sértés büntettként értékelte. Szintén nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottak közösen véghezvitt cselekményét a Btk. 295. § (1) bekezdése szerinti vesztegetés büntettként minősítette és abban is az anyagi jogi rendelkezéseknek megfelelően foglalt állást, amikor azt állapította meg, hogy Terhelt1 I. r. vádlott a szóban forgó bűncselekményt - Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlottak cselekményéhez kapcsolódóan - bűnsegédként követte el.

[28] Tévedett azonban, amikor Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlott korrupciós bűncselekménye tekintetében úgy foglalt állást, hogy e két vádlott a bűncselekményt önálló tettesként követte el. Az elsőfokú bíróság által alapvetően helyesen megállapított, a másodfokú bíróság által pontosított tényállás szerint a 2018. február 26-i telefonbeszélgetés alkalmával a II. és III. r. vádlottak – a Terhelt1 I. r. vádlottal történt megbeszéléseket és előzetes egyeztetéseket követően – az egymás érvelését erősítve, közösen győzködték tanú1 sértettet, hogy kedvező tartalmú vallomást tegyen Terhelt1 I. r. vádlottra. A Btk. 13. § (3) bekezdése értelmében társtettesek azok, akik a szándékos bűncselekmény törvényi tényállását egymás tevékenységéről tudva, közösen valósítják meg. A II. és III. r. vádlottak a Btk. 295. § (1) bekezdésében megfogalmazott törvényi tényállási elemeket közösen merítették ki, amikor egymás tevékenységéről tudva arra igyekeztek rábírní a sértettet, hogy a büntetőeljárásban változtassa meg a vallomását úgy, hogy korábban ezért neki pénzt ígértek. E magatartásukkal társtettesként valósították meg a terhükre egyébként helyesen megállapított vesztegetés büntettkét. Egyebekben az elsőfokú bíróság által adott minősítések minden tekintetben megfelelnek az elkövetéskor hatályos büntető anyagi jogi rendelkezéseknek. Ezzel kapcsolatban mindössze azzal egészítendő ki az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása, hogy

a vádlottak cselekményeinek elbírálásakor az elkövetéskori Btk. alkalmazása indokolt, mert az elbíráláskori anyagi jogszabály nem változott és nem kedvezőbb a vádlottakra, ezért a Btk. 2. § (1) bekezdésében megfogalmazott fő szabály érvényesül.

[29] A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság helyesen sorolta fel a vádlottak javára szóló enyhítő és a terükre értékelendő súlyosító körülményeket, de az enyhítő körülményeket nem a valóságos súlyuknak megfelelően értékelte. A másodfokú bíróság nagyobb nyomatékot tulajdonított az elévülési időt részben meghaladó időmúlásnak, valamint annak, hogy a II. és III. r. vádlottak egy-egy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodnak egyszemélyben a saját háztartásukban. A cselekmények tényleges tárgyi súlya esetükben nem indokolja az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztések mértékét, figyelemmel az igen jelentős időmúlásra. Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság Terhelt1 I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 3 év 6 hónapra enyhítette.

[30] Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében figyelembe vette továbbá, hogy a cselekmény elkövetése idején vele szemben folyamatban volt büntetőeljárások egyike sem volt komoly tárgyi súlyú, így súlyos jogkövetkezménnyel egyik sem zárult. E vádlott előéletének tényeit a másodfokú bíróság ki is egészített azzal, hogy az egyik ügyben pénzbüntetés, a másikban felfüggesztett szabadságvesztés került kiszabásra.

[31] Az elkövetői minőség megváltoztatására tekintettel ugyanakkor kisebb súllyal, de Terhelt2 II. r. és Terhelt3 III. r. vádlott terhére értékelte a társtettesi magatartásukat. Ezzel együtt a II. r. vádlott esetében is lehetőséget látott az ítélőtábla a szabadságvesztés büntetés enyhítésére, ezért Terhelt2 börtönbüntetésének tartamát egy évre mérsékelte, amelynek végrehajtását a Btk. 85. § (1) bekezdése alapján felfüggesztette és a próbaidőt a Btk. 85. § (2) bekezdésében meghatározott keretek között a maximumhoz közeli négy évben határozta meg. Figyelemmel arra, hogy Terhelt2 II. r. vádlott visszaeső, az ítélőtábla a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztésével egyidejűleg a Btk. 86. § (6) bekezdése alapján – a törvény kötelező rendelkezése értelmében – megállapította, hogy a próbaidő tartama alatt pártfogó felügyelet alatt áll. Ezzel összefüggésben két okból is korrekcióra szorult az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező része a feltételes szabadságra bocsátás tekintetében: Egyfelől azért, mert a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése folytán akként kellett rendelkezni, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi lehetősége akkor érvényesülhet, ha a szabadságvesztés végrehajtását utóbb elrendelik. Másrészt a törvényszék ítéletének rendelkező része - vélhetően elírási hiba következtében – helytelenül tartalmazza Terhelt2 II. r. vádlott esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetséges időpontját annak ellenére, hogy az ítélet indokolása (17. oldal utolsó bekezdés) helyesen állapította meg, hogy a II. r. vádlott a visszaesői minőségére figyelemmel a Btk. 38. § (2) bekezdés b) pontja alapján a szabadságvesztés büntetéséből legkorábban annak háromnegyed része letöltése után bocsátható feltételes szabadságra. Terhelt2 II. r. vádlott tekintetében e rendelkezés nem ütközik a súlyosítási tilalomba, mert a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés a bírói gyakorlat szerint – határozott tartamú szabadságvesztés esetében – nem vonható a büntetés vagy intézkedés fogalma alá (BH. 2019. évi 43. számú eseti döntés). Az ezzel kapcsolatos téves döntés feljebb egyszerűsített felülvizsgálati okot valósíthat meg a Be. 671. § 4. pontja alapján.

[32] Terhelt3 III. r. vádlott tekintetében az ítélőtábla szintén alaposnak találta az enyhítést célzó védelmi fellebbezést. E vádlott tekintetében a jelentős időmúláson túlmenően

nyomatékos enyhítő körülményként értékelte azt, hogy kiskorú gyermekét egyedül neveli és nagyobb jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülmények közül a vádlott büntetlen előéletének. Osztva ezért a védelmi fellebbezésekben foglaltakat a másodfokú bíróság a III. r. vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést a bűnösség fokához igazítva enyhítette úgy, hogy a napi tételek számát 300 napra mérséklete, míg az egy napi tétel összegét érintetlenül hagyta, így összességében a vádlott pénzbüntetését 600.000 forintra enyhítette, mert ezt találta tetтарыныс és megfelelően egyéniesített büntetésnek.

[33] Tévesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a pénzbüntetés átváltoztatásáról úgy rendelkezett, hogy a „pénzbüntetést, illetve annak meg nem fizetett részét napi tételenként kell egy-egy napi, azaz összesen 450 napi fogházbüntetésre átváltoztatni”. A Btk. 51. § (1) bekezdése kimondja, ha az elítélt a pénzbüntetést nem fizeti meg, illetve részletfizetés engedélyezése esetén egyhavi részlet megfizetését elmulasztja, a pénzbüntetést vagy annak meg nem fizetett részét szabadságvesztésre kell átváltoztatni. Az elsőfokú bíróság fentebb idézett rendelkezése alapján úgy tűnik, hogy a III. r. vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetést – akár annak csak részbeni meg nem fizetése esetén is – minden esetben 450 napi fogházbüntetésre kellene átváltoztatni. Ezzel szemben a törvény helyes értelmezése szerint a teljes pénzbüntetést kizárólag meg nem fizetés esetén kell átváltoztatni, részbeni megfizetéskor a hátralévő rész átváltoztatására van törvényes lehetőség. A másodfokú bíróság ezért annyiban pontosította a törvényszéki ítélet pénzbüntetés átváltoztatására vonatkozó rendelkezését, hogy mellőzte a 450 napi fogházbüntetésre való utalást, mely összeg megjelölése az enyhítés folytán egyébként is okafoгыottá vált, egyben a másodfokú bíróság elegendőnek tartotta kizárólag a napi tételenként való átváltoztathatóság feltüntetését.

[34] A törvényszék ítéletének bevezető részéből mellőzni kellett a 2020. év március hó 11. napját is tárgyalási napként feltüntető rendelkezést, mert a tárgyalási jegyzőkönyvek tanúsága szerint a következő tárgyalási nap hat hónapon túl volt, ezért a tárgyalást meg kellett ismételni. Szintén pontosításra szorult a 2022. március 21-i tárgyalási nap feltüntetése, mert az helyesen március 17. napja volt. Az elsőfokú bíróság továbbá elmulasztotta feltüntetni érdemi tárgyalási napként a 2022. év június hó 21. napján tartott tárgyalást, jóllehet ezen érdemi tárgyalásról jegyzőkönyv született. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság e napot is tárgyalási napként jelöli meg.

[35] Az előbbi rendelkezések tekintetében az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[36] A másodfokú nyilvános ülésen a személyi adatok körében elhangzottakra tekintettel a másodfokú bíróság feltüntette Terhelt2 II. r. vádlott jelenleg érvényes lakóhelyét, továbbá Terhelt3 III. r. vádlott érvényes személyi azonosító okmányának számát.

[37] Terhelt1 I. r. vádlott tekintetében a másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjaként felmerült bűnügyi költségről az ítéltábla megállapította, hogy az állam terhén marad a Be. 613. § (2) bekezdés a) pontja értelmében.

Dr. Hrabovszki Zoltán a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor előadó bíró, Dr. Lőrinczy Attila István bíró

A Fővárosi Törvényszék 11.B.744/2019/91-II. számú ítélete – a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 4.Bf.381/2022/15. számú ítéletében írt változtatással – Terhelt1 I. rendű, Terhelt2 II. rendű, valamint Terhelt3 III. rendű vádlott tekintetében 2023. szeptember 12. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2023. szeptember 12.

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke